

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν, σύγγραμμ. ἀληθεῖς παρσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.—Ἑσπεριτικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑσπ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Αὐγούστου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 31

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Εἰς τὰ παραλία τῆς Νέας Ζηλανδίας

Κατὰ τὴν τελευταίαν τριχονταετίαν, τὰ φηλαينوθηρικὰ πλοῖα ἐκμεταλλεύονται τὰ παράλια ἐκεῖνα τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὅπου ἀφθονεῖ ἡ ἄγρια. Ἐξ ὅλου τοῦ Εἰρηρηνικοῦ Ωκεανοῦ, ἐκεῖ ἐμφανίζονται αἱ περισσότεραι γνήσαι γάλαιναι. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι παρουσιάζονται διεσπαρμέναι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ σπανιώτατα εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόστασιν. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ στέαρ τὸ συλλεγόμενον ἀπὸ αὐτὰς εἶνε τόσον ἄφθονον, καὶ τὸ κέρδος τόσον μέγαλον, ὥστε οἱ πλοίαρχοι δὲν λογαριάζουν οὔτε τοὺς κόπους οὔτε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους συνεπιφέρει τὸ κυνήγι τῶν.

Αὐτὰ ἐξηγουῖσεν ὁ κ. Μπουρκάρ εἰς τὸν ἱατρὸν Φιλιώλ, ὅταν ὁ « Ἀγιος Ἐνώχ » ἐφθασεν ἐν ὄψει τῆς Ταουάϊ-Πουνγκού, τῆς μεγάλης νοτίας νήσου τοῦ νεοζηλανδικοῦ συμπλέγματος.

« Βεβήως, ἐπρόσθεσεν, ὅταν ἡ τύχη τὸ εὐνοήσῃ, ἓνα καράδι σὺν τῷ δικῷ μας εἴμπορῃ νὰ γεμίσῃ, ἐδῶ ἕως ἐπάνω, ἐντὺς ὀλίγων ἡμέρων. Ἀλλὰ πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ εἶνε πάντοτε καλοκαιρία, διότι εἰς αὐτὰ τὰ παράλια, τὰ καράδια ἐξορτίζονται ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν καλοκαιρινῶν ἀνέμων, οἱ ὅποιοι εἶνε φοβεροὶ καὶ τρομεροί.

— Καὶ δὲν ὑπάρχουν λιμένες διὰ νὰ καταφεύγουν τὰ πλοῖα; ἠρώτησεν ὁ κ. Φιλιώλ.

— Μάλιστα, ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν. φίλτατέ μου γιατρέ, καὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν μόνον παραλίαν εὐρίσκονται οἱ μεγάλοι λιμένες Δούνεδιν. Ὁκμαρού, Ἀκαρόα, Κρίστισωρτς, Βλεγχάιμ, χωρὶς ν' ἀναφέρω ἄλλους μικροτέρους. Δυστυχῶς οἱ φυσικαὶ δὲν πηγαίνουν

νὰ παίξουν μέσα εἰς τοὺς λιμένας, καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ἐμεῖς νὰ πηγαίνωμεν πρὸς συνάντησίν των ἀρκετὰ μίλια πρὸς τὸ πέλαγος.

— Ὅπως δὴ ποτε, πλοίαρχέ μου, δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ προσεγγίσετε εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λιμένας, πρὶν βάλετε τὸ πλήρωμά σας σιῇ δουλειᾷ; ...

— Ἀκριβῶς αὐτὸ σκοπεύω ... δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, δὲ νὰ ἀνανεώσω ἓνα μέρος τῶν τροφῶν μας, ἰδίως νὰ προμηθευθῶ ὀλίγον νωπὸν κρέας δὲ νὰ γίνῃ κάποια

ποικιλία ἀπὸ τὸ τακτικὸν μας σ α λ α δ ο.

— Καὶ ποῦ λογαριάζετε ν' ἀράξετε;

— Εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἀκαρόας.

— Ὅπου θὰ φθάσωμεν; ...

— Αὔριον τὸ πρωῒ.

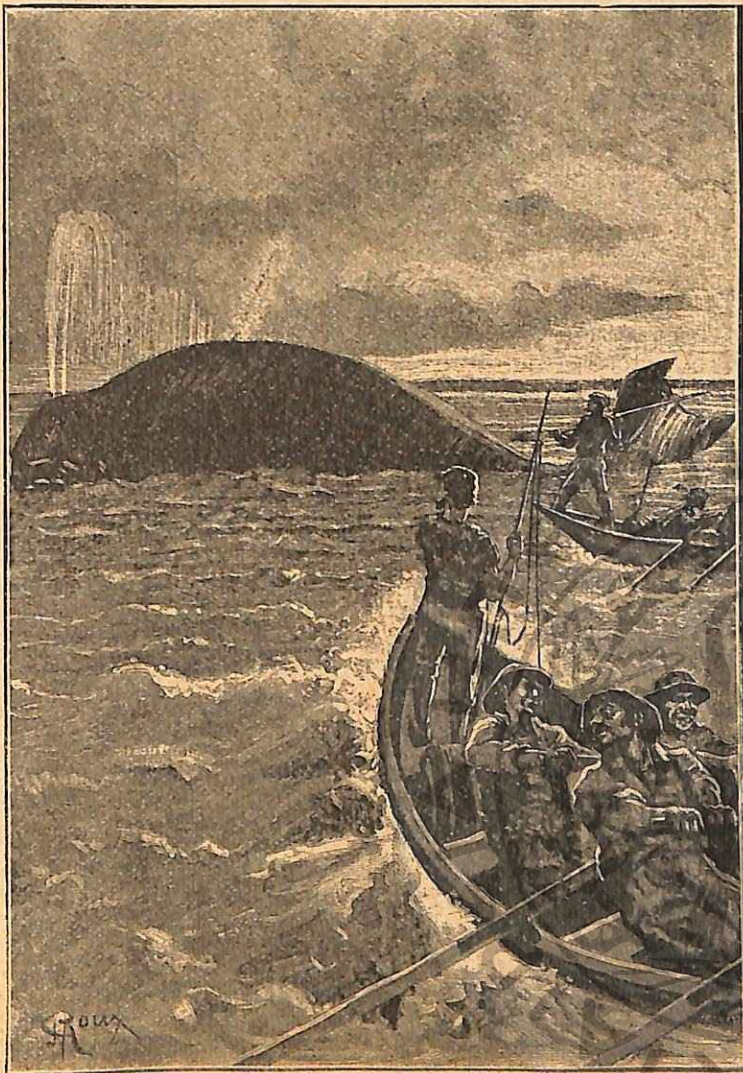
— Ἐχετε ἀγκυροβολήσῃ ἄλλοτε αὐτοῦ;

— Πολλὰς φορές ... Γνωρίζω τὰ στενὰ, καὶ ἂν τύχῃ κακοκαιρία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὗρω ἐκεῖ ἐξαιρετικὸν ἀσυλον.

Μελαταῦτα, ὅσον καὶ ἂν ἐγνώριζε καλὰ τὸ νερὸ τῆς Ἀκαρόας, δὲν κατώρθωσεν

ὁ πλοίαρχος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα παρὰ μὲ πολλὴν δυσκολίαν. Ὅταν ἐφάνη ξηρά, ἐπειδὴ εἶχε τὸν ἀνεμὸν ἀνάπρῳρα, ἠναγκάσθη ὁ « Ἀγιος Ἐνώχ » νὰ βολιατζάρῃ μὲ σφοδρὸν ἀέρα. Κατόπιν, ἐνῶ δὲν ἔμεναν πλέον παρὰ δύο ἢ τρεῖς βόλτες νὰ πάρῃ διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν στενὸν πόρον τοῦ λιμένος, ὁ πρίπους (μούρα) τοῦ φλόκου ἐκόπη τὴν στιγμὴν ποῦ ἐστρεψε τὸ πλοῖον, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τραβήξῃ ἀνοικτά.

Ἄλλως τε, ὁ ἀνεμὸς ἐγίνετο ἐλῶενα σφοδρότερος, ἡ θάλασσα ἐφούρτωνε τὰ κύματα τῆς, καὶ τὸ ἀπόγευμα κατέστη ἀδύνατον νὰ εἰσπλεύσῃ τὸ πλοῖον εἰς τὴν Ἀκαρόαν. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ τὴν νύκτα παρὰ πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ξηράν, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπλευσε πρὸς μαῖας τοῦ ἑξ τὸ βράδυ, ἐπειτὰ τὰ ἐγύρισε σιῇ μπουρίνα καὶ ἐξηκολούθησε ν' ἀρμενίζῃ

« Ἐφύσησεν, ὡς συνήθως, λευκὸν ἀφρόν. » (Σελ. 243, στήλ. β'.)

τραβερωμένους με λίγα πανιά έως την σύγην.

Τὴν ἐπισύσιν, 17 Φεβρουαρίου, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» κατῶρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην διώρυγαν, ἥτις σχηματίζουσα πολλὰς καμπὰς καὶ εἰσδύουσα εἰς τὸ μέσον λόφου ἀρκετὰ ὑψηλῶν, ἀγείρει τὸν λιμένα τῆς Ἀκαρόας. Εἰς τὴν παραλίαν ἐφίχοντο μερικαὶ ἀγροτικαὶ οἰκίαι, παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν λόφων, βώδια καὶ ἀγελάδες ἐδοσκον εἰς τὰ λειδοχορῶρα.

Ἀφοῦ ἐπλευσεν ὁκτὼ καὶ ἡμισυ περὶ πού μίλια, πᾶντες μὲ βέβαιες, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» ἐπὶ τὴν ἀγκυρὰν τοῦ ὀλίγου πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Ἡ Ἀκαρόα κεῖται ἐπὶ τῆς μικρᾶς νησιωτικῆς χερσονήσου Μπάγξ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πόλις ἦτο ἀκόμη ἀπλοῦν χωρίον, κτισμένον δεξιᾷ τοῦ πορθμοῦ, ἀπέναντι εἰς τὰ μεγάλα βουνὰ τῆς ἄλλης ὁχθῆς του. Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατῶκον οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ Μαόρηδες, μέσθ εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ δάση τῶν ἐλάτων, τὰ ὅποια παρέχουν ἐξαιρετικὸν ξυλείαν διὰ τοὺς ἱστῶτες καὶ τὰς κεραίας τῶν πλοίων.

Τὸ χωρίον τῆς Ἀκαρόας εἶχε τότε ὡς κατοίκους ἀρκετοὺς Ἀγγλοὺς, Γερμανοὺς καὶ Γάλλους. Ἡ κυβερνήσις παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἀποίκους τοὺς ἀρκετὰ χωράφια, χωρὶς νὰ ζητῇ κανένα φόρον ἐπὶ τῶν προϊόντων. Διὰ τοῦτο οἱ ἄγροι τοῦ εἰς τὰ καὶ οἱ κηποι κατέχον, γύρω εἰς τὰ κανιένια σπίτια, ὅλην τὴν παραλιακὴν χώραν, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος παράγει ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀπωρικῶν—ἰδίως ἀφθονα καὶ εὐχυμώτατα ροδάκινα.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡγκυροβόλησεν ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ», ἐσχηματίζετο ἐν εἶδος λιμνοθαλάσσης, ὅπου ἐστάθμευαν μερικὰ πλοία, μετὰ δὲ αὐτῶν καὶ τὸ ἀμερικανικὸν φαλαινοθηρικὸν «Ζιρέ Σούφ», τὸ ὅποιον εἶχεν ἡδὴ ἀρκετὰ πολλὰς φαλαίνας. Ὁ κ. Μπουρκάρ μετέβη εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο διὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα κουτὶ καπνὸν, διότι ἡ προμήθειά του εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐξαντληθῇ. Ὅλη τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη ἐχρησιμοποίησεν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς προμηθείας τοῦ ὕδατος καὶ τῶν καυσωδύλων, κατόπιν δὲ πρὸς καθαρισμόν τῶν ὑφάων τοῦ πλοίου. Ἐπερὶ πῶς ὁ πλοῖος ἀπὸ ἕνα διαχυγὲς ποταμῆκι, τὸ ὅποιον ἔρρε κοντὰ εἰς τὸν συνοικισμὸν τῶν Ἀγγλῶν ἀποίκων. Τὰ ξύλα, ἐπήγαγιναι καὶ τὰ ἐκοπταν εἰς τὴν δεξιὰν ἀκτὴν τοῦ στενοῦ πορθμοῦ ὅπου ἐσύχναζαν οἱ Μαόρηδες. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν οἱ ἰθαγενεῖς ἐκείνοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κοπὴν τῶν ξύλων, ἀπαίτουσιν νὰ λάβουν ἀποζημίωσιν. Ἐθεωρήθη λοιπὸν προτιμότερον νὰ γίνεσθαι ἡ ξύλευσις εἰς τὴν ἄλλην ὁχθὴν, ὅπου τὰ ξύλα δὲν ἐστοίχιζαν

παρὰ τὸν κόπον μόνον νὰ κοποῦν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἔπειτα νὰ ξανακοποῦν εἰς μικρὰ κομμάτια. Ὅσον διὰ τὸ νωπὸν κρέας, εὐκόλως εὕρισκον ὁ μάγειρος νὰ ἀγοράσῃ, καὶ πολλὰ βώδια, εἴτε σφαγμένα εἴτε ζωντανά, ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθοῦν τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποπλου.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ «Ἅγίου Ἐνῶχ», ἐν ἄλλοι γαλλικὸν φαλαινοθηρικὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀκαρόας, μετὰ τὴν σημαίαν του εἰς τὸ κέρα (πίκι) τοῦ ἐπιδρόμου. Ἐπρεπε ν' ἀνταποδοθῇ ὁ χειρισμὸς τῆς σημαίας. Ἀλλ' ὅταν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἤθελον νὰ ὑψώσῃ τὴν ἰδικήν του σημαίαν, εὐρέθη αὐτὴ κατὰμαυρη ἀπὸ τὴν σκόνην τῶν καρβούνων, μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν σκεπασθῇ τὰ κιβώτια τῆς ἀποθήκης, διὰ νὰ καταστραφῶν οἱ ποντικοὶ ποῦ εἶχεν φρικωδῶς ἀξήγητὴ καὶ πληθυνθῇ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐκ Χάβρης ἀποπλου, καὶ ἐλυμνίζοντο τὸ πλοῖον.

Νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ ξυλουργὸς Μάρκος Φερούς ὑπεστήριξεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν περάξουν καθόλου ἐκεῖνα τὰ ἔξυπνα ζῷα.

— Καὶ γιατί; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἕνας μαθητευόμενος.

— Διότι, ἂν ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» κινδυνεύτῃ νὰ βουλιάξῃ, ὁ μὲς εἰσποιοὶ ἔχουν...

— Οἱ ποντικοί;

— Μάλιστα... οἱ ποντικοί... ἐνὼ θὰ φεύγουν διὰ τὰ σωθῶν...

— Καὶ πῶς;

— Κολυμπώντας. Φίλε μου, κολυμπώντας!... ἀπήντησεν ὁ χωρκατζίης ξυλουργός.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. Μπουρκάρ, πάντοτε φερόμενος ὡς ὁ εὐγενέστατος τῶν ἀνθρώπων, ἔστειλε τὸν ὑπαρχὸν τοῦ κ. Ἐρτώ εἰς τὸ φαλαινοθηρικόν, τὸ ὅποιον ὠνομάζετο «Κολεγκούρ», διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι δὲν ἤδυνήθη ν' ἀποδώσῃ τὸν χειρισμὸν μετὰ τὴν σημαίαν του, ἡ ὁποία, ἀπὸ τρίχρωμος εἶχε γίνῃ μονόχρωμος, καὶ τί χρῶμα! κατὰμαυρη ὅπως ἡ σημαία τῶν πειρατῶν!

Τέσσαρες ἡμέρας ἐμείνεν ἐκεῖ ἀραγμένος ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ». Ὅταν ἐταλείωναν αἱ ἐργασίαι ὡραί, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς ναῦτας νὰ ἐξερχῶνται εἰς τὴν ξηράν, ἂν καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως λιποτακτήσῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς. Διότι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον κερδίζον πολλὰ ὅσοι ἐργάζονται ὡς πρὸς τὴν ξύλῳ. Τὸ δάση εἶνε ἀνεξάντλητον, καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς λιποταξίας πολὺ μεγάλος. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀποπλου κανεὶς δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἄν καὶ δὲν εἶχαν πολλὰ χρήματα εἰς τὰ θυλάκιά των οἱ ναῦται, ἐκαλοπέρασαν ὅμως μετὰ τὰ ὡραία ροδάκινα, τὰ ὅποια οἱ Γάλλοι ἀποικοὶ τοὺς ἀφίκαν νὰ μαζεύουν ἀπὸ τὰ δένδρα, ὡς

καὶ μετὰ τὸ νόστιμο κρασάκι ποῦ γίνεσθαι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ροδάκινα.

Τὴν 22 Φεβρουαρίου, ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε νὰ γίνουν αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ἀποπλου. Δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἄγκυροβόλιον τῆς Ἀκαρόας, ἐκτὸς ἂν ἠναγκάζετο ἀπὸ τῆς κακοκαιρίας. Ἀλλ' ὡς τε, ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, συγκαλέσας τοὺς ἀξιωματικούς του, τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν ναύκληρον, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ ταξίδι των θὰ διηρηθεῖ εἰς δύο περιόδους.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπε, θὰ ἀλειύσωμεν εἰς τὰ περίξ τῆς Νέας Ζηλανδίας ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας. Κατόπιν, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» θὰ πλεύσῃ πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Κάτω-Καλιφορνίας, ὅπου, ἐλπίζω, εὐκόλως θὰ συμπληρώσῃ τὸ φορτίον του τὴν ἐποχὴν ἐκείνην... Ἐννοεῖται, αὐτὰ θὰ γίνουν, ἂν βοηθήσουν αἱ περιστασεις.

Ὁ ὑπαρχος καὶ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι καμμίαν ἀντίρρησην δὲν εἶχαν εἰς ὅτι ἀπεφάσισεν ὁ πλοίαρχος.

— Καὶ σὺ τί φρονεῖς, μάστορ-Ὀλίβα;— ἠρώτησεν οὗτος ἔπειτα τὸν ναύκληρον.

— Φρονῶ, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν οὗτος, ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» θὰ ὑπάγῃ ὅπου σὰς φανῇ καλὸν νὰ τον ἐδηγήσῃτε, καὶ στήν Βερίγγειον θάλασσαν ἀκόμη.

— Ἄν με ἐρωτᾷτε γιὰ τὰς φαλαίνας, σὰς εὐχομαι νὰ τὰς πιάνετε μετὰ τὴν δωδεκάδα. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐνδεχέμεται τοὺς λιμάρους καὶ τοὺς καμακιστάς, καὶ ὅχι τὸν ναύκληρον.

— Τὸ γνωρίζω, γέρο μου σύντροφε, ἀπήντησε μετὰ τὸν κ. Μπουρκάρ καὶ ἀφοῦ ἐπιμένει νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι σὲ ξένες ἐννοίας, μεῖνε καὶ σὺ μετ' ἄρμηνά σου, ὅπως ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνας μετὰ τὰ βαρέλια του καὶ μετὰ... παραμύθια του. Καὶ ὅλα θὰ πᾶν πρῶμα!

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, εἶπεν ὁ Ὀλίβα.

— Δὲν μοῦ λές ἀληθινά, ὁ βαρελᾶς καὶ σὺ φιλονικεῖτε πάντοτε;

— Πάντοτε, πλοίαρχέ μου. Μετὰ τὴν μανίαν ποῦ ἔχει νὰ προφητεύῃ συμφορὰς, ὁ Καθιδουλίνας κοντεύει νὰ μετὰ μὴ νὰ τα βλέπω ὅλα μαῦρα... Τὸν γνωρίζω ἀπὸ χρόνι, κ' ἔπρεπε νὰ μὴ μου κάμνουν ἐντύπων οἱ ἀνοησίες του... Ἐπειτα, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἔπαθε τίποτε εἰς κανένα του ταξίδι... Νὰ σὰς πῶ ὅμως! καλλίτερα θὰ ἐκμύνην ἂν ἔμεινε ἀραγμένος στὸ μαγαζάκι του μετὰ τὰ κρασοβάρηλά του!

— Ἀρσέ τον νὰ σαλιαρίξῃ, Ὀλίβα, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ὁ Ὀλίβα αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ ἀέρος... καὶ ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνας, μολαταῦτα, εἶνε λόμπρος καὶ ἄξιος ἄνθρωπος!

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» ἐλοδορομοῦσε μετὰ καλὸν ἄνεμον εἰς ἄ-

πύσσιν τεσσάρων μιλίων ἀπὸ τὴν Ἀκαρόαν, ὅταν ὁ καμακιστὴς Λουδοβίκος Τιμὼ εἰδοποίησεν ὅτι ἐφάνη ἡ πρώτη φαλαίνα.

Ἡ ὥρα ἦτο δύο μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ καμμάριον ἐκεῖνο κῆτος ἐφυσσοῦσε τὸ νερὸν ἀπὸ τῶν ρωθωνῶν τοῦ πολὺ πλησίον εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξεν ἀμέσως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ πλοῖον· ἐβλιν δηλαδὴ τὰ πανιὰ κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε τὸ πλοῖον νὰ μὴν σχεδὸν ἀνίστη. Κατόπιν, καθρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ φαλαίνας τοῦ πρώτου ὑποπλοίαρχου Κοκεμπέρ καὶ ἡ φαλαίνας τοῦ δευτέρου ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ κατέβησαν εἰς τὰς φαλαίνας καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν πρῶτην. Οἱ καμακιστὰὶ Δουρούς καὶ Δουκρὲς ἐστάθησαν ὀρθοὶ εἰς τὴν πρῶταν ἐπάνω εἰς τὰ καμμόνια. Ἐνας ναύτης εἰς καθὲ φαλαίνα ἐπικεῖτο τὸ οὐράδιον (τὸ κουπί, τὸ ὅποιον χραιομεύει ὡς τιμὴν εἰς τὰς λέμβους ἐκεῖνου τοῦ εἵδους), καὶ τέσσαρες κωπηλάται ἐκάθησαν εἰς τὰ κουπιά.

Γεμάτοι ἀπὸ ζῆλον ἀμρότεροι οἱ ὑποπλοίαρχοι, ἐβλιν σχεδὸν συγχρόνως εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν νὰ καμακωθῇ ἡ φαλαίνα.

Εἰς τὸ καμάκι εἶνε πάντοτε δεμένον λεπτὸν σχοινίον μήκους τριακοσίων περὶ πού ὀργυίων, τὸ ὅποιον εἶνε προσκλιτὰ κολουριασμένον μέσα εἰς ἕνα μαστέλλο, καὶ τὸ μαστέλλο τοῦτο τοποθετεῖται εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς λέμβου εἰς τρόπον ὥστε τίποτε νὰ μὴν ἐμπυδίσῃ τὸ καλουμάρισμα τοῦ σχοινίου.

Οἱ δύο καμακιστὰὶ ἐτίναξαν πρὸς τὴν φαλαίνα τὰ καμάκια των καὶ τὴν ἐπέτυχαν εἰς τὸ ἀριστέρον πλευρόν. Τὸ κῆτος ἐράρει τότε ὀλοταχῶς εἰς φυγὴν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, παρ' ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὸ σχοινίον τοῦ ὑποπλοίαρχου Κοκεμπέρ ἐμπερδύθη, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ κόψουν. Ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ ἐμείνε τότε μόνος ὀπισθ' οὗ τοῦ ζώου, ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθη ὁ σύντροφός του νὰ παραιτηθῇ μετὰ πολλὴν λύπην του.

Ἐν τῷ μετὰ τὴν φαλαίνας τοῦ Ἀλλότ, συρμένῃ γοργότατα ὑπὸ τῆς φαλαίνας, ἐπετοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, ἐνῶ τὸ οὐράδιον τὴν ἐκράτουσεν εἰς εὐθυγραμμίαν, ἐμποδίζον τοὺς παρτακισμούς. Ὅταν ἡ φαλαίνα ἔκαμε τὴν πρώτην βουτίαν εἰς τὰ βάθη τῆς θάλασσης, τῆς ἐκαλομαρίσαν σχοινί, περιμένοντας νὰ ἐμφανισθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Προσοχή! ἐφώνασεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ. Ἄμ' ξαναβῆ, τὴ μὴν λόγῃ ἐσὺ, Δουκρέ, κ' ἐγὼ τὴν ἄλλη...

— Ἐτοιμος εἰμαι, ὑποπλοίαρχε, ἀ-

πῆντησεν ὁ καμακιστὴς, γονατίζων ἐπάνω εἰς τὸ καμμόνιον.

Εἰς ὅλας τὰς φαλαίνας, ὑπάρχουν πάντοτε πρὸς τὴν δεξιὰν πλευράν δύο ἀμυδὰ καμάκια, καὶ τρεῖς λόγγα, ἀκονισμέναι σὺν ὑδράρι. Πρὸς τὴν ἀριστεράν πλευράν εἶνε τοποθετημένη ὁ γάντζος καὶ τὸ ταπί, τὸ ὅποιον χρησιμεύει διὰ νὰ κόπτονται αἱ ἀρτηρίαι τῆς φαλαίνας, ὅταν αὐτὴ φεύγῃ μετὰ τὴν ταχύτητα ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀφίσουν ἀκινδύνως τὴν λέμβον νὰ ρυμουλκῆται ὑπ' αὐτῆς. Τότε, ὡς λέγουσιν οἱ φαλαινολογοὶ, «δουλεύουν τὴν φαλαίαν μετὰ τὴν λόγγην».

Ὅταν ἡ φαλαίνα ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θάλασσης, ἐράβησαν οἱ ναῦται μέσθ τὸ σχοινί, καὶ ἡ φαλαίνα ἐπλητίσθη τὸ κῆτος. Ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ὁ καμακιστὴς τῆς κατέφεραν πολλοὺς λογγισμούς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ κτυπήματά των δὲν ἐπέεραξαν τὰ οὐσιώδη ὄργανα τῆς φαλαίνας, αὐτὴ, ἀντὶ νὰ ἐκσφενδονίσῃ αἷμα ἀπὸ τοὺς ρωθωνῶν τῆς, ἐφύσησεν ὡς συνηθὼς λευκὸν ἀφρόν, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ βρειανητολικά. Ἡ το λοιπὸν βέβαιον ὅτι δὲν εἶχε πληγωθῇ θανασιμῶς.

Ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ», ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ καὶ τὸ πλήρωμα παρεκολούθουν μετὰ ζωηρότητα ἐνδιαφέροντας περιπετείας τοῦ κυνηγίου, τὸ ὅποιον ἐφάνετο ὅτι ἐμελλε νὰ διερκεῖ πολὺ· διότι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐσκαλοῦσθῃ τὸ κῆτος νὰ φεύγῃ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Διὰ τοῦτο ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπανεφίρει τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν ἐγγύτητα τὴν φαλαίνα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δύο μίλια σωστὰ τὸν ἐχώριζαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐφύσεν ἡ φαλαίνα, ρυμουλκούσα τὴν φαλαίνα μετὰ καταπληκτικὴν ταχύτητα. Τὸν ἐγνώριζεν τὸν δευτέρον ὑποπλοίαρχον ἤξευραν πολὺ καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν λέϊν του, παρ' ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ πλοίαρχου, ὅστις τῷ εἶχε συστήσῃ νὰ μὴ ριφκοινδυνεύῃ.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Κοκεμπέρ, ἀφοῦ ἐξεμπερδύσῃ τὸ σχοινί του, ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν σύντροφόν του.

Ἐπέρασε μιστὴ ὥρα ἀκόμη, καὶ ἐφάνη καθόρ' πλεόν ὅτι ἡ φαλαίνα εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐξαντληθῇ. Οἱ βουτίες τῆς ὀλίγων μόνον λεπτῶν εἶχαν διάρκειαν, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε ὅτι ἐδυσκολεύετο ν' ἀναπνεύσῃ.

(Ἐπετα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἤκουσαν τοὺς γονεῖς των ἢ τοὺς μεγάλους φίλους των νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας καὶ τὸ τραγικὸν τέλος του. Δὲν ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ ἐπαναλίσθω ἐδῶ πρᾶγματα τόσον λυπηρά. Ἀπλῶς θέλω νὰ σημειώσω πόσον δυστυχῇ γίνονται τὰ τέκνα, τὰ ὅποια εἴτε ἀκουστικῶς εἴτε ἐκούσιως χωρίζονται ἀπὸ τὴν μητέρα των καὶ ζοῦν εἰς διάστασιν ἀπὸ αὐτήν. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶνε θησαυρὸς πολυτιμώτατος διὰ καθὲ νέον, εἶνε τὸ στήριγμα καὶ ἡ παρηγορία του. Τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ἡ βασίλισσα Ναταλία, καὶ δι' αὐτὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ ἀνήλικος ἀκόμη υἱὸς τῆς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, αὐτὴ ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν μίαν ὥραιαν ἀλληγορίαν, σχετιζομένην μετὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ τὸν υἱὸν τῆς.

«Μία φορὰ κ' ἔβαν καιρὸς—ἔλεγεν ἡ ἀλληγορία—ὁ καλὸς μὲς Θεὸς ἐδωκεν εἰς μίαν γυναῖκα ἕνα ἀγαπητὸν παιδάκι. Τὸ παιδάκι ἐμεγάλωσε καὶ ἀνεπτύχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, ὅπως τὸ τριανταφυλλάκι ἐπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλίαν. Ἡ μητέρα τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ ἐπρόσεχε καὶ τὸ ἐφρόντιζε, διότι μόνη τῆς εὐτυχία ἦτο ἡ εὐτυχία τοῦ παιδίου τῆς...

«Ὅλα ἐπήγοιναι καλά, ἔως ὅτου ὁ Κακὸς Δαίμων καὶ ἡ Ραδιουργία ἔκαμαν συμμαχίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κλέψουν τὸ παιδί. Ἐπῆραν βοηθοὺς τρεῖς μικροὺς Διαβολάκους καὶ κατεδίωξαν τὴν μητέρα. Τὴν ἔλαμψαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς, ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, εὐρήκαν τὰ ἴχνη τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς ἤρπασαν τὸ παιδί τῆς. Ἐκείνην περιέλυον καὶ ἀπηλπισμένη ἐγύριζε τὸν κόσμον ζητοῦσα νὰ το εὕρῃ. Ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὴν πατρίδα τῆς, καὶ τὸ εὐρίσκει κλεισμένον μέσα εἰς ἕνα περιβόλι μετὰ ὑψηλὸν φράκτιν. Ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς δίδει δυνάμεις, καὶ τὴν κάμνει νὰ νικήσῃ τὰ κακὰ δαιμόνια, καὶ νὰ πηδῇ τὴν ὑψηλὸν φράκτιν. Σφίγγει τότε τὸ παιδί τῆς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς.

«— Καμμία δύναμις δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ μὲς χωρίσῃ, ἀγγελε μου!—τῷ λέγει.

«— Ναί, ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὰ μαῦρα Διαβολάκια;— ἐρωτᾷ τὸ παιδί.

«— Μὴν τὰ φοβάσαι, ἀπαντᾷ ἐκείνη· εἶνε δεμένα μετὰ ἀλυσίδας καὶ δὲν ἡμποροῦν πλέον νὰ μὲς πειράξουν.

«— Καὶ τί θὰ τα κάμωμε τώρα;

«— Τίποτε, ἀποκρίνεται ἡ μητέρα· ἡ εὐτυχία μὲς θὰ εἶνε ἡ τιμωρία των. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι εὐτυχοῦν, οἱ διάβολοι κλαίουں.»

Ἐπέρασαν δώδεκα καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τοῦ ἡ βασιλίσσα Ναταλία ἐδημοσίευσεν αὐτὴν τὴν ἀλληγορίαν. Ἐκτοτε τὸ παιδί ἐκεῖνο ἐμεγάλωσε, καὶ ἡ μητέρα τοῦ ἡναγκάσθη πάλιν νὰ το χωρισθῇ καὶ νὰ ζήσῃ εἰς τὰ ξένα μέρη. Ἡ εὐτυχία της δὲν διήρκεσε πολὺ. Καὶ σήμερον, ἐνθουσιάζον τὴν αἰσιόδοξον ἀλληγορίαν της, θὰ συλλογίζεται βεβαίως πῶς δίκαιον εἶχεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Σόλων, ὁ ὁποῖος ἔλεγε τὸ περίφημον:

«Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε!»

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Ὁ Παυλῆς, βλέπων πόσον ἦσαν λυπημένοι ὁ πλοίαρχός του καὶ ἡ ναυρχίνα του, τοὺς ὑποβάλλει τὴν γνώμην

«Πάμε νὰ το ἀνακαλύψωμεν!»

ὅτι ἡμποροῦν πολὺ καλὰ νὰ περάσουν τὴν νύκτα των ξαπλωμένοι εἰς τὰ χορτάκια· ὁ Ἀντώνης ὁ φαρὰς ἡμποροῦσε νὰ ἔλθῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ μετὰ τὴν βάρκαν των, νὰ σηκώσῃ τὰ παραγάδια ποῦ εἶχε ρίξῃ βέβαια κοντὰ στὸ νησί.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἔχει λιγώτερο μυαλὸ καὶ ἀπὸ τὸν Μπέμπην καὶ ἀπὸ τὸν Δουλοῦ ἀκόμα, ἀφοῦ συλλογίζεται τέτοια πράγματα. Καλέ, ἀπέχουν παραπάνω κι' ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὸν Ἀντώνη, ὁ ὁποῖος βέβαια ποτὲ δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ζουὰν Φερνάνδεζ.

— Ἀλλά, λέγει ἡ Κική, ἂν αὐτὸ εἶνε τὸ νησί ὅπου ἔζησεν ὁ Ροβιν-

σὼν, θὰ εὐρούμε δίχως ἄλλο τὰ χαλάσματα τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ του.

— Θάρρος! λέγει ὁ Γιαννάκης. Δὲν ἔχῃ καὶ ἐλπίς. Πάμε νὰ το ἀνακαλύψωμεν!

Καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νῆσου, ἀφοῦ ἄφησαν τὸν Μπέμπην νὰ τον προσέχουν ὁ Παυλῆς καὶ ὁ Δουλοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἕκτη ἡμέρα.

Αὐρίον εἶνε Κυριακή· ὁ ἐπιστρέφω εἰς τὸ Κιμπασσέτον καὶ θὰ σας φέρω τὸ παρόν, ἀγαπητὴ μου κυρία Φάγγ. Ἐπὶ τελους, τώρα ποῦ ἐπέρασε, δύναμαι νὰ σας το ἐμολογήσω, πολὺ ἄργησε νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ἐβδομάς!...

Ἡ ὀγδόη ἡμέρα.

«Ἐγὼμεν Δευτέρα» πάλιν, καὶ δὲν ἐπῆγα στὸ σπῆτι. Νὰ σὰς το εἰπῶ, ἀλλὰ μὴν το εἰπῆτε τῆς μαμμᾶς, κυρία Φάγγ· ἔκλαυσα τὸ Σάββατον ὅταν ὁ κ. Οὐῆς μοῦ εἶπεν ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς δὲν ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Κιμπασσέτον. Διατὶ νὰ μὴ μοῦ το εἰπῇ, ἐνωρίτερα; ὁ ἐπῆγγινα περὶ τῆς βροχῆς δὲν με τρομάζει ἐμένα!

«Ὁ κ. Πάλμερ ἦλθε πάλιν ἐδῶ διὰ νὰ κάμῃ ἐπισκεψίν.»

«— Πότε θὰ γίνῃ ἡ κηδεῖα; με ἠρώτησεν ἄμα εἰσῆλθεν.

— Ποῖα κηδεῖα; ἀνέκραξε ἐγώ.

— Δὲν συνέβη λοιπὸν τίποτε ἀπεικταῖον; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἔχετε ὕψος τόνον θλιβερόν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὸ ἀγγελοῦδὶ σας, ἡ Λούση, ἐσκότωσε τοῦλάχιστον μίαν ἀπὸ τὰς φίλας της.

«Ὁ αὐθάδης!...

Ἡ ἐνάτη ἡμέρα.

«Ὅλον τὸ Κιμπασσέτον ἐμαζεύθη ἐδῶ σήμερον. Ἐν πρώτοις ἡ κυρία Πάξ ἐδηγοῦσα εἰς τοῦ κ. Τωνάθαν Οὐῆς τὴν μίς Ο' Νέιλ ἡ ὁποία γυρίζει καὶ μαζεῖ βούτυρον. Φυσικὸν ἡ μίς Ο' Νέιλ δὲν ἡμποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σχολείου «χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ καλημερίσῃ τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου», ἡ ὁποία εὐχαρίστως θὰ ἐπερνοῦσε καὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. Κατόπιν ὁ Γουίλ Κουρτίς καὶ ἡ ἀδελφὴ του Βιργινία, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἐπίτηδες διὰ νὰ μάθουν ἂν ὑπέφερα παραπολὺ ἀπὸ νοσταλγίαν. Ἡ Βιργινία με ἠρώτησε διατὶ ἄφισα τὰ μαλλιά μου νὰ κυματίζον ἀκόμη εἰς τοὺς ὤμους μου, τὸ ὅποῖον μ' ἔκα-

μνε νὰ φαίνωμαι «σὺν κοριτσάνῃ», εἶπε, καὶ μοῦ ὑπενοήσαν ὅτι Καίτη Χάκκετ ἀπέφυγε τὸ παρσμένον ἔτος, ἀκριβῶς διότι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰς μαθητρίας της.

«Ἡ Βιργινία εἶνε παρκαπολὺ τελεία καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀποθαυμάσιον δι' ἡμᾶς τὰς κοινὰς θνητὰς. Ὅταν ἀνεχώρησεν, εἰς μάτην ἐπροσπάθησα νὰ εὐρω τί ἑλλείψεις ἔχει» καὶ δὲν τῆς ἤρξα καμμίαν! Με εἰδοποίησεν εὐγενέστατα ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφός της θὰ ἔλθουν νὰ με πάρουν τὸ Σάββατον μετὰ τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ μὴν πάθω ὅ,τι καὶ τὴν παρσμένην ἐβδομάδα· καὶ ὁ Γουίλ μοῦ ἐνεχείρισεν ἓκ μέρους τῆς Μάγιας Σέιλδεν ἓνα τρυφερώτατον γραμμοτάκι καὶ μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη ἀπὸ «μὴ με λησμέναι». Ἡ καίμενη ἡ Μάγια εἶνε ἀκόμη ἀσθενής. Οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως αὐτὴ, πάντοτε λοιπὸν ὑποφέρουν καὶ πάσχουν; Φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ των φθείρεται τὸ σῶμά των.

«Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα λιγάνη καὶ διὰ τὸ σχολεῖόν μου, ὅπου συνήθως εἶνε εὐτακτα τὰ παιδάκια καὶ λέγουν καλὰ τὸ μάθημά των: Ἡ Λούση Πόουτ εἶχε λόβη σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν της τὸ τελεμετέριον δοχεῖον μετὰ τὸ ὅποῖον πίνον νερὸ οἱ μαθηταί, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ το ἀρίστη. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑποταχθῇ καὶ νὰ μοῦ το δώσῃ ἀγανακτικὴ ἐπὶ τέλους, τῆς το ἀπισπασχ ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ ὅλον τὸ νερὸ ἐχύθη ἐπάνω της. Ὁρατὸν παρὰδειγμα, ἀλήθεια, ἔδιδε στὰ παιδιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον! Τῆς εἶπα νὰ ὑπάγῃ γρήγορα καὶ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, ἀπέφυγα δὲ νὰ τὴν τιμωρήσω! Ἄλλ' αὐτὴ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐξάπτει μετρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διὰ ποῖαν ἀφορμὴν, καὶ ἐφώνησε τῆς μικρᾶς Πιπίτας Ἀπλεμπὴ ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ.

«— Θεοῦ ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως ἄμα τελειώσῃ τὸ μάθημα, τῆς εἶπα τότε μετὰ τόνον πολὺ ἥπιον, καὶ αὐτὸ τὴν ἐξέπληξε τόνον πολὺ ὅσον καὶ τὸ ὅτι δὲν τὴν ἐτιμώρησα.

«Ὅταν ἐσχόλασα τὰ παιδιὰ, πολλὰ ἠθέλησαν νὰ μείνουν πλησίόν μου, καὶ ἀπὸ περιέργειαν μὲν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐφοβήθησαν μήπως με κτυπήσῃ ἡ Λούση, ὅπως ἔμαθα κατόπιν» ἀλλὰ εἶπα εἰς ὅλα νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσω οὐδὲ τὸν Οὐίλλην Οὐῆς, ὁ ὁποῖος ἠθέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα χονδρὸ μπαστοῦνι διὰ νὰ δειρῶ τὴν Λούση. «Ὅλας οἱ δασκάλισσες εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην ἔτσι νὰ κάμουν» — μοῦ ἔλεγον.

«Ὅταν ἐμείναμεν μόναι, εἶπα τῆς Λούσης: — Δι' ἐξέ μου ποῦ ἐθαψαν ὅσους ἐσκοτώσας ἔως τώρα... Ἡ Λούση μ' ἐκύτταξε μετὰ τόνον

ἀπορίαν, ὥστε ἐλησμένης νὰ κλάψῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ πόδι της.

«— Εἶνε ὅλοι στὸ ἴδιον μέρος θαρμένοι;

«Καμμίαν ἀπάντησις.

«— Πόσους ἔχεις σκοτώσῃ ἔως τώρα;

«— Κανένα.

«— Πῶς! ἔτσι λοιπὸν κρατεῖς τὸν λόγον σου;

«Ἐκείνη ἐσήκωσε τὰ μεγάλα καθαρά μάτια της καὶ με εἶδε, καὶ ἔπειτα ἀμέσως τὰ ἐχαμήλωσε. Δὲν ἡμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ἂν τὴν ἐπερίπαυξ ἡ τῆς ὀμιλοῦσα σοδάρ.

«— Ἐγνώρισα, τῆς εἶπα, ἓνα κοριτσάκι ποῦ εἶχε χαρκατῆρα σχεδὸν τόνον ἐξουθενῶν καθὼς τὸν ἰδικόν σου· μὴ ἡμέρα ἐκοψε σύρριζα τὰ φρύδια της, ἐπειδὴ τὴν ἐπίασε ὁ θυμὸς, καὶ μὴ ἄλλη μέρα ἐκοψεν ὅλα τὰ μαλλιά της. Εὐμορφὸν πρᾶγμα, αἱ;

«Καμμίαν ἀπάντησις.

«— Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἀπέγινε αὐτὸ τὸ κακοκείμενον; τὴν ἠρώτησα.

«Πλήρης σιωπὴ.

«— Ὑποθέτεις ὅτι ὅσον ἐπήγγινε κ' ἐγίνετο χειρότερα, τόνον ὥστε κανεὶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ μαζί του; ἐξηκολούθησα ἐγώ. Καὶ ἔμωσα, πολὺ ἀπατάσαι, διότι τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ὅσον ἐμεγαλῶνε τόνον ἐγίνετο ἐλιγώτερον κακόν.

«Ἡ Λούση ἔκρυψε νὰ στρηγογυρῇ τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς της καὶ μ' ἐκύτταξε με ἀπορίαν· ἐπερίμενον ἔλως δικτορετικὴν τὴν ἐκδοσιν.

«— Ναί, τῆς εἶπα, καὶ σὺ ἐπίσης, εἰμπορεῖς νὰ διορθωθῇς; ὀρεῖ νὰ θέλῃς. Ὅθ γίνῃς, εἶμαι βέβαια, ἓνα κοριτσάκι πολὺ ἐξυπνον καὶ καλόν, καλλίτερον καὶ ἀπὸ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποῖον σὺ ὁμιλοῦ, ἀρκεῖ νὰ το θέλῃς. Λούση, μικρούλα μου, προσέθεσα ἐνὸς τὴν ἐσήκωνα καὶ τὴν ἐβάζα νὰ καθῇσι στὰ γόνατά μου, κάμνεις τὸν καλὸ μας τὸν Θεὸν καὶ λυπᾶται, ὅταν σε πιάσουν τέτοιαι θυμοί.

«Τὴν ἐπίασαν τὰ κλάμματα τότε. — Ἔτσι νομίζετε; εἶπε· καὶ σὰς, δὲν σὰς κάνω καὶ σὰς νὰ λυπᾶσθε; — Βεβαίωτατα.

«— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλλοιως, μίς Χὼβ! ἐφώνησε με σιχακτικὴν φωνήν· τὸ κάνω χωρὶς νὰ το θέλω!...

«Ἡ καίμενη ἡ μικρούλα!... — Θέλεις νὰ σε βοηθήσω ἐγώ; τῆς εἶπα.

«Μὲ ἀγαθίασαι. Ἐτρεμεν ὄλη. — Γνωρίζω πολὺ καλὰ τί αἰσθάνεσαι, ὅταν θυμόνῃς, μικρούλα μου· ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, ποῦ σου ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, ἦμαυ ἐγώ.

«— Ὄ!

«— Βεβαίως δὲν εἶμαι τελεία τώρα· ἀλλὰ ἔμαθα νὰ ὑποτάσω τὸν ἑαυτόν μου· καὶ πρέπει νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴ-

διον, Λούση· πρέπει ν' ἀγωνίζεσαι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ σφίγγῃς τὰ δάνειν σου, διὰ νὰ ἐμποδίσῃς τὰ ἄσχημα λόγια νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πρέπει με ὅλην σου τὴν δύναμιν νὰ προσπαθῇς νὰ διώγῃς τὸν θυμόν.

«— Δὲν μπορῶ, ἡ μαμμά μου με δέρνει καὶ κλαίω χωρὶς νὰ θέλω.

«Ἐλᾶτε τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι κάμνει καλὸν στὰ παιδιὰ ἄμα τὰ δέρονται!... Λέγουν ὅτι ἡ κυρία Πόουτ εἶνε γυναῖκα με χαρκατῆρα ἐξουθενῶν, ὅτι φέρεται πρὸς τὴν Λούσην πολὺ σκληρὰ, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν εἶνε μητέρα της, ἀλλὰ μητέρα της. Τὸ καίμενον τὸ ὀργανόν, τί παθαίνει αὐτὸ ἂν ἔχῃ τόνον εὐερέσιστα τὰ νεύρα;

«— Τὴν πρῶτη φορὰ ποῦ θὰ αἰσθανθῇς ὅτι σε κυριεύει ὁ θυμὸς, τῆς εἶπα, νόρησε γρήγορα κοντὰ μου, κ' ἐγὼ θὰ σε βοηθήσω νὰ τον δώξῃς.

«— Κι' ἂν τύχῃ τὴν ὥρα π' οὐ κάμνουμε μάθημα;

«— Καὶ τὴν ὥρα τοῦ μαθηματικῶν ἀκόμη; ἄμα βάλωμε τὰ δυνάτα μας καὶ οἱ δύο μαζί, θὰ τον διαμάσωμεν αὐτὸν τὸν θυμόν.

«— Μάλιστα.

«Καὶ ἔβαλε τὸ κεφάλαιόν της ἐπάνω στὸν ὀμόν μου μετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ὥστε με συνείκησεν.

«— Ἐλᾶ τώ, τῆς εἶπα, ἀρῶ τὴν ἐρίλησα, θέλω νὰ σου δειξῶ ἓνα μέρος, ὅπου εἶνε ὡραῖα μαθιὰ ἄνθη· δὲν εἶνε πρὸς τὸν ἄλλον τόνον ὀρεῖα.

«Μὲ αὐτὸ πλέον τὴν κατέκτησα ἐντελῶς· διότι ἡ Λούση ὑπεραγαπᾷ τὰ ἄνθη.

«Ὁ κ. Πάλμερ ἔφθασεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ἐγὼ ἐφιλοῦσα τὴν μικρὰν μου φίλην καὶ τὴν ἀπεχωρίζομαι ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς κυρίας Ἀπλεμπή.

«— Ἔτσι τιμωρεῖτε ἐσεῖς τὰ κακὰ παιδιὰ; μοῦ εἶπε.

«Τὶ ἀνακατεύεται αὐτός, καὶ ἀπὸ ποῖον ἔμαθεν ὅτι ἡ Λούση ἦτο κακὴ;

«Ὁρεῖτε νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του — ἂν ἔχῃ νι' ἄλλας δουλειὰ! ἀλλὰ αὐτὸς γυρίζει διαρκῶς εἰς ἄλλας τὰς γωνίας, ὥς νὰ μὴν εἶχεν ἄλλην ἀσχολίαν παρὰ νὰ κατασκοπεύῃ τὸν ξένον κόσμον.

«Σὰς εἶπα ὅτι ἔλαβα δύο λέξεις ἀπὸ τὸν Κάρολον; ὁ ἔλθῃ νὰ μείνῃ δύο ἡμέρας εἰς τὸ Κιμπασσέτον αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν ποῦ θὰ τον ξαναδῶ. Συλλογίζομαι πάντοτε μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὰς ἐσπερας ποῦ ἐπέρασα διδάσκουσα αὐτὸν τὰ ὀλίγα πράγματα ποῦ ἐγνώριζα, καὶ δὲν ἐξίζω οὔτε νὰ μ' εὐχαρίστησῃ καὶ δι' αὐτό.

«Τὰ παιδάκια λέγουσιν καλὰ τὸ μάθημά των.» (Σελ. 244, στ. γ')

ὅπως ἄλλοι γεννῶνται ποιηταί, ἐγὼ μοῦ φαίνεται, ἐγεννῆθην δασκάλισσα. Ἡ καλλίτερα διασκέδασίς μου εἶνε ποῦ κάμνω μάθημα εἰς τὰ παιδιὰ, καὶ βλέπω νὰ λάμπουν τὰ μάτια των, ὅταν διδάσκω εἰς αὐτὰ τίποτε ἐνδιαφέρον...

«Ὁ κ. Πάλμερ ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐδῶ. Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα πρόκειται νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸ σπῆτι τῆς οἰκογενείας Φίτιππας.

«Ὅλοι ἐδῶ μ' ἐρωτοῦν διατὶ ὁ πατέρας δὲν μένει μαζί μας. Τί τους μέλει; Μοῦ ἔρχεται νὰ θυμώσω ὅπως ἡ Λούση, ὅταν μοῦ ὁμιλοῦν ἔτσι.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΝΩΝ ΑΔΚΙΑΗΣ

ΥΜΝΟΙ (*)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χαρούμενη και πεταχτή,
με τῇ δροσίᾳ λουσιμένη,
Ἀπὸ τὸ ἄντρον ἔρχεται
νύφη ροδοπλασμένη.
Τ' ὠραῖο γλυκοχάραγμα
τὴν ὄψι της στολίζει
Καὶ τρυφερὸ χαμόγελο
στὰ χεῖλη της ἀνθίζει.

Κρινόλευκ' εἶνε ἡ φορεσιά
καθάρια σὰν τὸ χιόνι.
Καὶ μιὰ κορδέλα γαλαζία
τῇ μέσῃ περιζώνει.
Ἑλληνοπούλα γνήσια
τοῦ Παρνασοῦ μας θρέμμα,
Ποῦχει τὸ κάλλος γιὰ στολή
τὴν ἀρετὴ γιὰ στέμμα.

Ραντίζουνε τὸ δρόμο της
μέ δροσερὰ λουλούδια
Εἰκοσιπέντε εὐμορφα
κι' ἄθωα ἀγγελούδια,
Καὶ μελωδία τούρανοῦ
ἀπὸ τὸ στόμα στάζει
Γιὰ νὰ ὑμνήσῃ με χαρὰ
τὴ νύφη ποῦ γιορτάζει.

Κ' ἐμεῖς, παιδιά, ἄς ψάλλωμε
μέ γλυκυτάτους τόνους
Εἰκοσιπέντε νεαροὺς
κ' εὐτυχισμένους χρόνους,
Καὶ με τὰ ἄνθη τῆς καρδιάς
ἄς πεζώωμε στεφάνι,
Ἡ νύφη, ἡ Διάπλασις,
στὴν κόμη της νὰ βάνῃ
ΑΤΑΒΥΡΙΟΝ ΡΟΔΟΥ (1^η Βραβεῖον.)

Αἰώνας ἤδη τέταρτον
διέρρευσε ἀφότου
Εἶδ' ἡ Ἑλλάς τὴν ἔκδοσιν
τοῦ φύλλου σου τοῦ πρώτου.
Πλὴν ἂν ἀκόμη ρεύσωσι
καὶ χιλιάδες ἔτη,
Σὺ θὰ νεάζῃς, πίστευσον,
σὺ θὰ νεάζῃς ἔτι!

Τὰ ἄστρα δὲν γηράσκουσι
δὲν σβύνεται τὸ φῶς των,
Ἐκπέμπουσι τὴν λάμψιν των
μέχρι μερῶν ἀγνώστων.
Καὶ σὺ, ὦ φύλλον, προσφιλές,
χωρὶς νὰ το γνωρίζῃς,
Πόσας καρδίας συγκινεῖς,
πόσας ψυχὰς φωτίζεις!

Σὺ τοῦ καλοῦ ἐνέπνευσας
ἐντός μας τὴν ιδέαν,
Σὺ, φίλη, ἂν καὶ ἄψυχος,
ζῶν μᾶς διδεις νέαν
Καὶ ἂν ἀπλῶς «Διάπλασις»
ὑπὸ τινων καλεῖσαι,
Εἰς τοὺς πολλούς, — ὦ, μάθε το! —
δευτέρα μήτηρ εἶσαι!

Δέξαι, ὦ μήτηρ προσφιλές,
τὸ εὐτέλες μου δῶρον,
Σοὶ τὸ προσφέρω ὡς μικρὸν
εὐγνωμοσύνης φόρον.
Τῷ λείπει χάρις, ἐμπνευσίς
καὶ ὅ,τι τις ἂν εἴπῃ,
Ἄλλ' ὅχι κ' εἰλικρίνεια,
ὦ! αὕτη δὲν τῷ λείπει!

ΠΡΟΔΙΚΟΣ Ο ΧΙΟΣ (1^η Βραβεῖον)

(*) Ἰδε φυλλάδιον 29ον, σελὶς 227.

Ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως,
τῆς μουσικῆς μου φράσεως
Προφέρονται οἱ τόνοι,
Ὅτι αὕτῃ ἀνήκουσιν
Οἱ πέντε καὶ οἱ εἰκοσιν
Ἐκ τῆς ἀρχῆς της χρόνοι.

Ἐδίδαξεν, ἐτόνισε
Τὸ ἀγαθὸν ἐφώνησε

Καὶ ἔργον ἠγωνίσαστο
Δι' οὗ σαφὲς ἐκτίνασσε
Κοινὰς τὰς συμπαθείας,
Ὡς ἥλιος ἐφώτισε
Ὡς ρυαὶ κατεπότισε
Τὰς εὐγενεῖς καρδίας.

Εἰς τῆς σπουδῆς τὸ στάδιον
Ἐκράτει τὸ τετράδιον
Τῶν ἀθλῶν τῆς παιδείας.
Καὶ πάλιν ἐν τῷ μέλλοντι
Παραχωρεῖ τῷ θέλοντι
Στιγμὰς δοκιμασίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΦΑΛΗΡΕΥΣ (1^η Βραβεῖον)

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΝ

Ἐνα χρυρὸ παράπονον ἔχει ἡ Μα-
ρία: — Δικτὶ δὲν τὴν ἀγαποῦν τὰ ἄλ-
λα παιδιὰ, τὰ ἐξαδελφάκια της, αἱ συμ-
μαθήτριά της, ὅπως αὕτῃ ἀγαπᾷ ὅλους
μὲ ὅλη τὴν καρδιά της;

Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀγαπήσουν; Ἐνῶ
εἶνε τόσο καλὴ, ἔχει ἕνα ἐλάττωμα,
ἕνα πολὺ μεγάλο ἐλάττωμα: εἶνε ἀκά-
θαρτη, εἶνε αἰωνίως λερωμένη.

Κάθε πρωί, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πλύ-
νονται, ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν ἐννοεῖ νὰ
πλυθῇ. Φοβεῖται τὸ νερό, σὰν νὰ ἦτο
φωτὶ τὸ νερό. Κάθε πρωί, ὅλοι οἱ ἄν-
θρωποι κτενίζονται, ἀλλὰ ἡ Μαρία
δὲν θέλει νὰ κτενισθῇ. Χωρὶς ἔτι φο-
βεῖται μὴν τὴν φάγῃ τὸ κτένι μὲ τὰ
δόντικα του!

Ἀν δὲν ἦτο ἡ μητέρα της διὰ νὰ
τὴν πλύνῃ καὶ νὰ τὴν σιγυρίσῃ, ἡ Μα-
ρία θὰ κατεβλινεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν
της χωρὶς νὰ βρῆξῃ οὔτε τὰ δάκτυλά
της εἰς τὸ νερό.

Ἀλλὰ ὅλαι αἱ φροντίδες τῆς μητέ-
ρας της πηγαινοῦν χαμέναι. Ἄμα μεί-
νῃ μόνῃ της ἡ Μαρία, δὲν περνᾷ μία
ὥρα καὶ νὰ τὴν πάλιν ἀκάθαρτη καὶ
λερωμένη.

Ὡ! τί σιχαμένη ποῦ φαίνεται μὲ τὰ
φορέματά της, ποῦ εἶνε γεμάτα ἀπὸ
χώματα καὶ λάσπες, μὲ τὰ μάγουλά της,
ποῦ εἶνε ἀλειμμένα μὲ σκόνην καὶ ἰ-
δρώτα, μὲ τὰ μαλλιά της, ποῦ εἶνε μπερ-
δεμμένες σὰν κουδῦρι ἀπὸ κλωστὲς μπερ-
δεμμένες!

Τὸ φουστάνι της εἶνε λεκισμένο, τὰ
ὐποδήματά της φορτωμένα ἀπὸ λάσπη,
τὰ νύχια της εἶνε στολισμένα μὲ πέν-
θος ἀπὸ τὴν πολλὴν μυυρίλα, τὰ χεῖρά
της εἶνε ὀλόμυρα.

— Στάσου, νὰ φυτέψω βασιλικὸ στὰ
χεῖρά σου! τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ πα-
τριολάτρης.

Τί ἐντροπή!...

Καὶ ποῦ νὰ τὴν ἰδῇτε τί κάμνει ἀ-
κόμη! Σκουπίζει τὴν πένναν της μὲ
τὴν ποδιά της, καμμιά φορὰ μάλιστα
καὶ μὲ τὰ χεῖλη της. Δέχουν ἀκόμη,
ἀλλὰ ἐγὼ δὲν το πιστεύω, ὅτι καθαρί-
ζει τὴν μύτην της μὲ τὸ μανίκι τοῦ φο-
ρέματός της ποῦ εἶνε γαρνιρισμένο μὲ
δαντέλλα. Φαντασθῆτε τί θὰ εἶνε αὕτῃ
ἡ δαντέλλα!

Ὅσα πράγματα εἶνε ἰδικὰ της, ὅλα
τῆς ἐμοιάζουν. Ἡ κοιλιά της, ποῦ
ἦτο τί ὠραία ὅταν τῆς τὴν ἐχάρισαν,
τώρα ἔχει παντοῦ μαῦρες δαχτυλιές καὶ
τὸ πρόσωπόν της δὲν γνωρίζεται τὴν
βλέψεις, καὶ δὲν ξεύρεται ποῦ εἶνε τὸ
στόμα της καὶ ποῦ εἶνε τὰ μάτια της.
Τὰ ἄλλα της παιγνιδάκια εἶνε εἰς τὴν
ιδίαν καὶ χειροτέραν κατάστασιν, ἀκά-
θαρτα καὶ ἐλεεινά.

Δι' αὐτὸ κανένα κοριτσάκι δὲν θέλει
νὰ παίξῃ μαζί της, καὶ ὅλοι τὴν ἀπο-
φεύγουν.

Ἀν ἐρωτήσετε δὲ διὰ τὰ βιβλία της
καὶ τὰ τετράδιά της, ἀλλοίμονον! Ὅ-
λα σχισμένα, ξηλωμένα, χωρὶς ἐξώ-
φυλλα, μὲ τὰ φύλλα τσιγκισμένα εἰς
τὰς γωνίας, γεμάτα ἀπὸ μελανιές, ἀ-
πὸ ψιγυρὰ ψωμιού. Μὴν τα ἐρωτᾷτε!
Νομίζει κανεὶς ὅτι χορεύουν ποντίκια
εἰς τὰ βιβλία της καὶ τὰ τετράδιά της.

Αἱ συμμαθήτριά της τὴν ὀνομάζουν
«Μαρίκα ἡ λερὸν», διότι λερώνει ὅ,τι
πιάσῃ μὲ τὰ χεῖρά της. Πῶς λοιπὸν νὰ
της δανείσουν ἢ βιβλία ἢ παιγνιδιὰ ἢ
εἰκόνες; πῶς νὰ παίξουν μαζί της;

Ἡ Μαρία εἶνε ἀρκετὰ ἐξυπνη καὶ
ἐπιμελής, καλλιγράφει καλῶς, καὶ
ὅμως εἰς τὴν καλλιγραφίαν ποτὶ δὲν
ἐπῆρε καλὸν βαθμόν. Διὰ τί; Διότι τὸ
τετράδιόν της πάντοτε εἶνε μελανωμένο,
λερωμένο.

Νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ κάμνει ἐπιτή-
δες, καὶ χύνει παντοῦ μελάνια ἀπὸ τὸ
κλαμάρι της. Μελάνια εἰς τὰ βιβλία
της, μελάνια εἰς τὰ τετράδιά της, εἰς
τὰ φορέματά της; ὡς καὶ τὸ πρόσωπόν
της καὶ τὰ μαλλιά της εἶνε μελανωμένα.

Τώρα ἀκόμη ποῦ εἶνε διακοπαί, πῶς
το κατορθώνει καὶ εἶνε μελανωμένη,
εἶνε ἄξιον ἀπορίας! Ἀληθινὰ τὸ κά-
μνει ἐπιτήδες!

Ἄς μὴν πραραπονηται λοιπὸν ποῦ
δὲν τὴν ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ ἄς
προσπαύσῃ νὰ διορθωθῇ, νὰ ἐξαλείψῃ
αὐτὸ τὸ ἀποτροπαιὸν ἐλάττωμα τῆς ἀ-
καθαρσίας — καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανέλθῃ
ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλία πρὸς τὸ μέρος
της.

Γνωρίζουν οἱ μικροὶ μου φίλοι καμ-
μίαν Μαρίαν, ἢ ὅποια νὰ ὀνομάζῃ μὲ
τὴν γνωστὴν εἰς ἐμὲ Μαρίαν; — Ἄς
τῆς δώσουν νὰ διαβῇ τὰ ἀνωτέρω, καὶ
ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν ὠρελήσουν πολὺ.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδικὴ ἀστρονομία.
Θερινὴ Βροχή: — Γιατί, Ζημιόγαρα, ὁ
ἥλιος ἔχει κηλίδας;
Ζημιόγαρα: — Γιατί σοῦ μοιάζει, ἀνόητε
Θερινὴ Βροχή: — Μπᾶ! πῶς;
Ζημιόγαρα: — Μὴ φαίνεται πῶς τρώει
καὶ οὕτως χωρὶς πετσετά.

Ἦσ' ἀπὸ τοῦ Διαβόλου Ἐσπερινὸν

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, κλῖνε τὸ «γόν-
υ».

— Δὲν μπορῶ, δάσκαλε, γιατί μου πονεῖ
Ἐσπέρη ἡ οὐ τοῦ Κεφάλου Ἐριμὴ

Ὁ Διδάσκαλος: — Ὅσα, σοῦ δώσω ἐγὼ
3 μῦθα, ὁ πατέρας σου 4 καὶ ἡ μητέρα σου 5,
πόσα μῦθα ἔχεις;

Ὁ Μαθητής: — . . .

Ὁ Διδάσκαλος: — Λέγε λοιπόν.

Ὁ Μαθητής: — Ὅταν μοῦ τὰ δώσετε,
τὰ μετρώ καὶ σὰς λέγω.

Ἐσπέρη ἡ οὐ τοῦ Λέοντος τῶν Ἰνδιῶν

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου, τὰ Γραφεῖα
τῆς «Διαπλάσεως» μεταφέρονται εἰς τὴν
ὁπ' ἀριθ. 38 οἰκίαν τῆς οδοῦ Εὐριπί-
δου, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ 20ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὅσοι, ἀφοῦ ἐκοπίασαν πολὺ ἄλλ' εἰς μίαν
ἀνακαλύψουν τὴν γάταν, εἶπαν μετὰ βεβαιότητος
δὲν ὑπάρχει ἡ σήμερον, ποῦ βλέπουν τὴν ἑλ-
σιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας χωρὶς εἰκόνα, θανάτ-
ξουν θριαμβευτικῶς: «Δὲν το εἴπαμε»;

Καὶ ὅμως ἡ γάτα ὑπάρχει. . . ὅχι ζωοφρι-
σμένη, ἀλλὰ γραμμένη. Ἀναποδογυρίζετε τὴν
εἰκόνα καὶ προσέχετε εἰς τὰς γραμμάς τοῦ πα-
τώματος, αἱ ὁποῖαι ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνεται
ὅτι χωρίζουν τὰς σαῖδας. Ὅθι ἰδῆτε ὅτι μὲ με-
γάλα κεραλαῖα γράμματα σχηματίζουν τὴν λέξιν:
Ἡ ΓΑΤΑ!

Χωρὶς νὰ λείπῃ οὔτε τὸ θαυμαστικόν. . .
Νὰ καὶ μιὰ λύσις τὴν ὅποιαν δὲν ἐπεριμένετε,
διότι διαφέρει ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἀλλὰ τώρα ποῦ
το ζεύρετε, ἄλλην φορὰν θὰ εἰσθε δευτερεσκετε-
ροι.

Χρυσὴ Ἀνθοδέσμη, (Θ.Γ.) αὐτὸ ἐκ τῶν
πρῶτων ποῦ προτείνεις ἦτο ἐλευθερον. Χαίρω πολὺ
ποῦ ἔγινες καλὰ, κ' ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συ-
χνά, τώρα μάλιστα ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον.
Ἀλλὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ιδέα δὲν ἔχουν θυμω-
μένη μαζί σου; Θυμῶν ἐγὼ ποτέ;

Νέε μου φίλε Δ.Κ. σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδῶ-
νυμον Ἀνθοστρεφῆς Μάιος. Ἀπὸ τὰ Π. Πνεύ-
ματα ποῦ μου ἐστειλες, κάποιον θὰ δημοσιεύω.
Βλεπερπερὸν νὰ σου εἴπω, ὅτι σὲ δέχομαι μετὰ
πάσης χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου.

Καμμία ἀσυμφωνία. Ν. Θ. Δημητράκου, λέ-
γει καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα ἀνήκουν εἰς τὸ ἴ-
διον πρόσωπον. Βεβαίως; τὸ τετράδιον δὲν ἐπέ-
ρασεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, ἀφοῦ ἡ ταχυδρο-
μικὴ σφραγὶς ἦτο τῆς Κερκύρας. Ἀν θέλῃς
ἀνακοινώσῃς τὴν διεύθυνσιν σου, γράψε τὴν ἐπὶ
ἐπὶ ἐπὶ, τὸ ὅποιον εὐχαρίστως διαβιβάζω ὅ-
πως δεῖ.

Κανεὶς ἄλλος, Ἀληθεύς, ἐξ ὧν ἀναφέρει.

Δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε ὀλίγοι, καὶ ὅτι χρειάζε-
ται . . . ξεσπάθωμα; Σὲ συγγαίρω διὰ τὰ λαμ-
πρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Ἀφοῦ ἐπῆ-
γες μὲ κάταπρα, ἔπρεπε φυσικὰ νὰ ὀγῆς καὶ
ἀσπροπρόσωπη. Ἐγὶνε καλὰ ἡ μαμμά;

Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖόν σου, Ποῖος Εἶμαι.
[ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν, ὅπου μοῦ περιγράφεις
τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν ἀπο-ελεσμάτων. Διὰ
τὸ ἄλλο ζήτημα, πῶς νὰ ἔχῃς καὶ ἄδικον,
διότι ὅπως σὺ χαριτολογῶν ἐγραψες ἐκείνην τὴν
ἀπάντησιν, ἐπίσης χαριτολογῶν εἴμφορ; νὰ ἔ-
γραψες τὴν ἀντίστοιχον ὁ φίλος μας. Ἡ πρότα-
σίς σου περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν, — τορολογίας,
ἐκδόσεως ἰτακίτερων φύλων κτλ. — δὲν μου ἐφάνη
πρακτικὴ. Ἐν τούτοις σ' εὐχαρίστω διὰ τὸ ἐν-
διαφέρον.

Κ' ἐμὲ, Ἀταβύριον Ρόδου [ΕΕ] μὲ συνεκί-
νησε πολὺ τὸ ἀντίγραφον τῆς πρώτης ἐπιστολῆς
ἐπιστολῆς ποῦ μοῦ εἶγες στείλῃ πρὸ ἔξ ἐτῶν.
Πολλὰς, βλέπεις, πρώτας ἔλαβα, ἀλλὰ ὀλίγαι εἴ-
χαν τὴν λαμπρὰν συνέχειαν τῆς ἰδικῆς σου. Τὸ
ἄλλο ζήτημα, ἀφοῦ το ἐπιθυμῇς, ἄς μείνῃ με-
τὰς μας. Ἀλλὰ σοῦ λέγω πῶς ἔχεις λάθος, διότι
δὲν εἴμφορ; νὰ βλέπῃς τὸσον καλά, ὅσον ἐγὼ
ποῦ ἔχω πείραν. Ἄλλο δὲ Ἀγάπη καὶ ἄλλο
Διακονισμὸς.

Ἐξαιρετικῶς ὠραία ἡ σημερινὴ σου ἐπιστολή,
Διάβολε Ἐσπερινὸν [ΕΕΕ]. Καὶ βέβαια, μιὰ ἀ-
νοδος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅσον συνεθισμένον
πρᾶγμα εἶνε δι' ἐνα Ἀθηναῖον, δὲν εἴμφορ; νὰ
μὴν ἐμπνέῃ ὠραία, ἀρκεῖ ὁ Ἀθηναῖος νὰ μὴν
εἶνε συνεθισμένος. Πάντοτε διαβάζω μ' εὐ-
χαρίστησιν μου αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς, καὶ τὸ μόνον
δυσάρεστον εἶνε ποῦ δὲν ἔχω τὴ νάπαντήσω.

Ἀπεναντίας μοῦ ἐγραψες πολὺ ὀλίγα, Κί-
τρινη Μάσκα, καὶ μάλιστα ὑστερ' ἀπὸ τὸσον
κοιρὸν ποῦ εἶγες νὰ μου γράψῃς. Μὴ στενο-
χωρήσῃς διὰ τὰ παλαιὰ φύλλα, τὰ ὅποια μοῦ χρη-
σιμεύουν ὡς περικάλυμμα τῶν νέων. Ὅσους
συνδρομητὰς καὶ ἂν εἶχα, πάντα θὰ μου ἐπερίσ-
σειαν, διότι εἶνε τὰ φύλλα ποῦ χαλοῦν, στρα-
βοτυπωμένα ἢ λερωμένα εἰς τὸ τυπογραφεῖ-
ον, καὶ ἂν νὰ τα πετῶ, τὰ κόπτιν καὶ τὰ χρη-
σιμοποιῶ ὡς περικάλυμματα.

Πίθηκε τοῦ Βορνεῖου, [Ε] διὰ τὴν εὐρυσεστά-
την ἐπιστολήν. Ἐνωθὺ τοὺς ἀγῶνας σου καὶ
γνωρίζω τὰ προσκόμματα, ἕνεκα τῶν ὁποίων δὲν
τελεφεροῦν ὅσοι ἐπιθυμῇ. Ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ
σου κατὰ τὰ κατορθώτη, δὲν εἶνε δυνατόν! Ὅ-
σον διὰ τὸ λάθος τοῦ ὑπέρτερου σου σὲ βεβαίω
ὅτι τὸ πρόστυγον χαρτὶ δὲν με πειράζει, ἀρκεῖ
νὰ μὴν εἶνε τὸσον πρόστυγον ὥστε νὰ κάμνῃ δυσ-
ανάγνωστον τὴν ἐπιστολήν.

Ἄ, Φίλημα τοῦ Κυματός, πρέπει νὰ σε μα-
λώσω λιγάκι μὲ ὅλον ὁ μητρικὸν ὕψος. . .
Ἦτο δυνατόν νὰ λάβω δύο ἐπιστολάς σου καὶ
νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς καμμίαν. Διὰ δὲν ὑπέ-
θεσες αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃς, — ὅτι δέν-
τας ἔλαβα, — καὶ νὰ μου ἐναγράψῃς; Αὐτὸ δὲν
θὰ ἔκαμνες, ἂν εἶγες ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν μη-
τέρα σου; Δικτὶ μὲ ἐχαλάρησες σεις, ἐνῷ ἐγὼ
δὲν σὰς ἐχαλάρω διόλου ἀπὸ παιδιὰ μου!

Δὲν παραξενεύομαι, Ἀεράκι τοῦ Βορνεῖου, ἂν
εἴσαι ἀκόμη λυπημένον ποῦ ἔχασες τὴν τετάρ-
την σου παραξενεύομαι μόνον ποῦ δὲν ἔχεις φί-
λας. Πῶς γίνεται; αὐτὸ διὰ κορίτσι τῆς ἡλικίας
σου; Μήπως ἀπὸ τὰς φίλας σου ἀπαίσεις τὴν ἰ-
δανικὴν ἐκείνην ἀφοσίωσιν, τὴν ὅποιαν βλέπω
μὲν εἰς τὰ βιβλία, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀπαντᾷ-
ται εἰς τὸν κόσμον τὸσον συχνά; Ὅχι, ἀγαπη-
τὴ μου, νὰ εἴσαι ὀλιγώτερον απαιτητικὴ, νὰ παῖς
τὰς φίλας σου μὲ τὰ ἐλαττωματικά των, καθὼς
λέγει ἡ σοφὴ παροιμία, καὶ προπάντων νὰ κλ-
ιεργήσῃς σχέσεις. Αἱ φίλαι εἶνε συντροφία, καὶ
ἡ συντροφία εἶνε παρηγορία καὶ ἀνακούφισις
εἰς τοιαῖς περιπτώσεις. Δὲν βλέπεις τὸν ἀδελ-
φόν σου; Δὲν εἶνε βέβαια ὀλιγώτερον ἀφρονὸς
κ' ἐκείνος; — ἀλλὰ καθὼς μοῦ γράφεις, ἔχει τοὺς
φίλους του.

Ὅτι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται, Ροδιά Κυ-
ρητίς, καὶ αἱ φίλαι σου ἂς ἔχουν ὑπομονήν.

νὰ σε ἰδοῦν ἐδῶ τοῦ χρόνου. Ἐπει-α ποῦ ξεύ-
ρεις μήπως παρουσιάσῃ καμμία εὐκαιρία κ' ἐ-
νωρίτερα; Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συν-
δρομητὴς. Διὰ τὰ ἄλλα ποῦ μοῦ γράφεις, τί νὰ
σου εἴπω ἀπὸ τώρα; Ἰδοῦ ἡ Ρόδος ἰδοῦ καὶ
τὸ πῆδημα!

Καὶ βέβαια εἶχα τὴν ἀξίωσιν, Φαιδίμην, νὰ
μου ἐγρᾶς ἀμέσως μόλις ἐπέστρεψες ἀπὸ τὰς
Ἀθῆνας. Τελος πάντων, ἂς εἶνε καὶ τώρα. Ἡ
ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ διὰ τὰς τό-
σον καλὰς εἰδήσεις. Καὶ ὁ κ. Φαίδων ἐλυπήθη
ποῦ δὲν ἐτύχεν εἰς τὸ Γραφεῖον ὅταν μὰς ἐπε-
σκέφθης.

Ἰσπότη τοῦ Μεσαίωνα, καλὸν ταξιδι! (σοῦ
το εὐχομαι ἀπὸ πρῖν, ὁδίαφορον ἂν θὰ το δια-
βάσῃς εἰς τὴν νέαν σου ἱαμονίαν.) Εἴμφορ; νὰ
στελλῇς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν ὑπὸ
ταινίαν, — μὲ περικάλυμμα δηλαδή, ὅπως τῶν
ἐφημερίδων, — ἢ ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ, διὰ
νὰ πληρώσῃς ὀλιγώτερον ταχυδρομικά. Διὰ τὸ
δεκάλεπτον ἀντιστοιχεῖ τουρκικὸν γραμματόση-
μον 20 παραδών. Πολὺ εὐμόρφοι οἱ στίχοι σου!

Τί εἴμφορ; νὰ σὰς εἴπω ἀπὸ τώρα, Τρελλὸ
Ναυτάκι; Ἡ «Ἀρσένια» εἶνε σύλλογος κορι-
τσιῶν, πολὺ καλὰ. Ἡ «Νεότης» εἶνε σύλλο-
γος ἀγοριῶν, πολὺ καλὰ. Ποῖα εἶνε δραστηριώ-
τερα; τὰ κορίτσια ἢ τὰ ἀγόρια; Μεθαύριον,
μετὰ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 1^{ου} Διαγωνισμοῦ
Ἐσπαθώματος, θὰ το μάθωμεν. Τὸ βέβαιον εἶ-
νε ὅτι ἔως τώρα ὁ Σύλλογος «Νεότης» ὑπερέβη
κατὰ τὴν δρᾶσιν ὅλους τοὺς Μικροὺς Συλλόγους.
ἂν θὰ τον ὑπερβῇ ἡ «Ἀρσένια», — ἄλλο ζήτημα.

Ὅταν πρωτοεἴγαν συνδρομητὴς σου, —
μοῦ γράφει ὁ Ὀλεμπας, — ἐνόμίζα ὅτι θὰ
ἦσο καὶ σὺ ὅπως τὰ ἄλλα περιοδικά, καὶ διὰ
τοῦτο ὀλίγη προσοχὴν ἔδωκα εἰς τὰ πρώτα σου
φυλλάδια. Τώρα ὅμως ἔχω ὅλους ἀντίθετον γνώ-

